

azon sem csodálkozott, hogy a csarnok, ami egy gépjárműszerelő gyár aulájának méreteivel rendelkezett, *kibélelődött* csenddel, fagyos némasággal, akár egy elhagyott fészek.

Húszéves vagyok, haha, áthajóztam a világon, télikabátot kérek tőletek, emberek, semmi mást, kicsike télikabátot, kérlek szépen benneteket, ne tagadjátok meg tőlem...

A fiú kábán állt, dörgölte a szemét, és igyekezett tájékozódni: ilyen helyzetben az élet cérnaszálon függ, minden a meghozott döntés végrehajtásának gyorsaságán múlik, mielőtt az ellenség megindítaná mindent elsöprő támadását.

Körbeforgatta a fejét, és hirtelen iszonyú félelem nyilallt a szívébe.

Hála istennek, körülnézhettem egy kicsit. Hála istennek.

Ez volt az utolsó értelmes gondolata: az észlelt szörnyűség mellől égis érő fekete hullám sújtott le rá, és törölte tudatát.

– Nem értem – nézett a szirénázó mentőautó után a piros ruhás, szőke lány, és szóragozottan megcsörgette bal fülcimpájában a három ezüstkarikát –, nem értem, miért...

– Pánikbetegség – ezt egy *szemrevaló* szemüveget viselő, tipp-topp öregember mondta –, nem hallott még róla? Megrémül...

– Megrémül? Mitől rémül meg? – a szőke lány kihajtotta egy kicsit az ingét, hogy az öregember *belenézhesen*. – Az *Együtt a legjobbak!*-táblától? Nem értem. Magának – a szirénázás elhalt a távolban, mintha az autó a beton alól feltörő folyóba süllyedt volna – volt már ilyen *pánikbetegsége*?

– Nem, drága – felelt álmodozva az öregember –, nem, hála istennek.

Szentmártoni János

R. S. SZEMÉVEL

Szentpál Monikának

konyhából most *Visegrádra* látni
helyetted is nézem Sándor
napunk vízmélyben kútba ejtett pénz

a szél fákat öklöz hullámverés
sirályok mintha rendeznék őket
selyemsálját úsztatják hosszan
egy láthatatlan színésznőnek

őszi Gilgamesként e szirtfokon
így képzellek el örök időkig
koraltra kulcsolt abroncs-kezekkel

elszórva *fívét* az állomáson
kiállt búcsúzni ebbe a képbe
csak még egyszer lássa *120* szemmel
azt mit mások nem vesznek észre

hogy fáj kiszakadni ebből a
kurvára széthullott mindenségből
testünk küllőnként pattogna szét

s közben nem tudni elereszteni
a tájat mit testünkből hordtunk össze
s várni várni várni hogy az ég
végre már belénk öltözne

mert nem mi akarunk lakói lenni
töltsön ki ahogy ruhákat szokás
halhatatlannak csak így éri meg

Poós Zoltán

VONAKODÁSOK

Most ráéreztem a jókedvre, csak
tudjak figyelni. Mosdás, bőroblítás.
Kint a napos gyp, egy-egy kocsiban
még ott a reggel. Épp gyűlölködtem,
mikor eszembe jutott: hová ez a sietség?
Még nincsenek látótávolságon belül
természetes ellenségeim, a munkaadók
és az önelégült barátok.

Még nem nőttem fel a lemondásokhoz,
átejtem a rosszkedvedet, ha jön egy-
egy incidens, legyen az akár eső vagy
a gázon felejtett teavíz. Még nem nőttem
fel a munkához, hiába az állásinterjú,
csak bámulok ki az ablakon, a parkoló
bordóra festett betonfalára, a megállóra,
ahol egy nadrág hozzáér a járdaszélhez.
Felhallatszik a futó nevetés.